

योएलचे पुस्तक आणि लाओदीकेयाची सातव्या-दिवशी अॅडव्हेंटिस्ट मंडळी - क्रमांक पंधरा

Jeff Pippenger

2025-12-21

क्रमांक पंधरा

माझा असा ठाम आग्रह आहे की योएल अध्याय एकाच्या आरंभीच्या चार वचनांचे महत्त्व ओळखण्याची सर्वोत्तम आशा प्राप्त व्हावी, यासाठी उत्तरवृष्टीच्या संदेशाशी चार पिढ्यांच्या प्रतीकाचा संबंध समजून घेणे महत्त्वाचे आहे. योएल द्राक्षमळ्याचे गीत गातो, परंतु त्याच्या आरंभीच्या कडव्यात कराराची चार पिढ्यांशी संबंधित भविष्यवाणीपूर्ण संगती प्रकट होते.

आणि तो अब्रामाला म्हणाला, हे निश्चित जाणून घे की तुझे संतती त्यांच्या नसलेल्या देशात परकी राहिल, आणि ते त्यांची सेवा करतील; आणि ते त्यांना चारशे वर्षे पीडा देतील; आणि ज्या राष्ट्राची ते सेवा करतील, त्या राष्ट्राचा मी न्याय करीन; आणि त्यानंतर ते मोठी संपत्ती घेऊन बाहेर पडतील. आणि तू शांततेत आपल्या पितरांकडे जाशील; तू चांगल्या वृद्धापकाळात पुरला जाशील. पण चौथ्या पिढीत ते पुन्हा येथे येतील; कारण अमोरी लोकांचा अधर्म अजून पूर्ण झालेला नाही. उत्पत्ति 15:13-16.

हा उतारा मोशेच्या जीवनाद्वारे पूर्ण झालेल्या भविष्यवाणीचा आहे. योएलच्या पुस्तकात द्राक्षमळ्याचे गीत वाढत्या विध्वंसाच्या चार पिढ्यांचा उल्लेख करून आरंभ होते, तेव्हा ते योएलच्या पुस्तकाला भविष्यवाणीतील चौथ्या आणि अंतिम पिढीशी संलग्न करित आहे. ती पिढी म्हणजे पेत्राने उल्लेख केलेली “निवडलेली पिढी” होय, जिला अंधकारातून त्याच्या “अद्भुत प्रकाशात” बोलाविण्यात आले आहे. त्यांची तुलना त्यांच्या समकालीन पिढीतील त्या विरोधी प्रतिरूपाशी केली आहे, जी “सापांच्या पिढी” म्हणून दर्शविली आहे. ती चौथी आणि अंतिम पिढी योहानद्वारे दर्शविली आहे; तो एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचा प्रतीक आहे, जे “बोलाविलेले, आणि निवडलेले, आणि विश्वासू” आहेत.

९/११ येथे बोलावले गेलेले, मध्यरात्रीच्या हाकेमध्ये निवडले गेलेले, आणि रविवारच्या कायद्याच्या संकटात विश्वासू ठरलेले—जसे लेवी लोक अहरोनाच्या आणि यराबामाच्या सुवर्णवासराच्या बंडांमध्ये विश्वासू राहिले होते. मलाखी ३ मध्ये जे जीव चांदीप्रमाणे शुद्ध केले जातात, ते लेवी लोक आहेत, जे मध्यरात्रीच्या हाकेच्या संदेशाच्या काळात निवडले जातात; कारण शिक्कामोर्तब पवित्र आत्म्याच्या ओतप्रोत वर्षावासह, आणि त्याद्वारे, पूर्ण केले जाते.

मागील लेखात आपण मोशेच्या इतिहासातील काही रेषा पुढे मांडल्या, ज्याला सिस्टर व्हाईट बायबलमधील भविष्यवाणीचा अल्फा म्हणून ओळखतात, आणि जो भविष्यसूचक रीतीने ख्रिस्ताशी जोडला जातो, जो बायबलमधील भविष्यवाणीचा ओमेगा आहे. मोशे हा पायाभूत कोनशिला आहे आणि ख्रिस्त हा शिरोबिंदूचा दगड आहे. दोघेही पापातून मुक्तीचे प्रतीक आहेत, जसे मोशेद्वारे इजिप्तमधून झालेल्या मुक्तीत दर्शविले गेले आहे. तरीही, मोशेच्या हातून घडलेल्या देवाच्या सामर्थ्याच्या सर्व प्रकट घटना, ख्रिस्ताने एका आठवड्यासाठी पुष्कळांबरोबर करार दृढ केला तेव्हा, त्याहून कितीतरी अधिक प्रमाणात मागे टाकल्या गेल्या. मोशे हा अल्फा आहे आणि ख्रिस्त हा ओमेगा आहे, आणि ओमेगा हा “22” हा अंक आहे आणि अल्फा हा “1” हा अंक आहे.

मोशेबाबत विचार केला असता, त्याच्या भविष्यवाणीपूर्ण साक्षीमध्ये व्यापून राहिलेली सुटका ही पाण्याच्या संदर्भात स्थापित झालेली दिसते. त्याच्या जन्मकाळी नाईल नदीच्या पाण्यातून झालेली त्याची सुटका, जहाजातील नोहाचे प्रतीकरूप होती. लाल समुद्रातील बाप्तिस्मा हा नोहा आणि जहाजातील त्या आठ जणांशी सुसंगत आहे; आणि तो पुढे यर्देन नदीतील यहोशवाच्या बाप्तिस्माशी सुसंगत ठरतो, जो नेमक्या त्याच स्थळी ख्रिस्ताने पुन्हा केला. मोशेची साक्ष नाईल नदीवरील सुटकेने आरंभते आणि यर्देन नदीच्या तीरांवर समाप्त होते. ख्रिस्ताचे बाप्तिस्मा हे त्याच्या

मृत्यूपर्यंत नेणाऱ्या साडेतीन वर्षांच्या साक्षीकार्याकरिता त्याचे अभिषेक होते; आणि त्याचे प्रतिनिधित्व प्रारंभी, त्याच्या बाप्टिस्म्यातच करण्यात आले होते. त्याच्या पुनरुत्थानावेळी केवळ काही थेंब होते, तोवर पेंटेकोस्टच्या दिवशी पूर्ण ओतप्रोत वर्षाव झाला नाही.

देवाचे मानवजातीस दिलेले कराराचे अभिवचन नोहापासून सुरू होते, आणि अब्राहामामार्फत निवडलेल्या लोकांना दिलेले त्याचे कराराचे अभिवचन मोशेमध्ये पूर्ण झाले. अल्फा असलेल्या मोशेने ओमेगा असलेल्या येशूचा प्रतिरूप दाखविला, जो येऊन केवळ निवडलेल्या लोकांबरोबर नव्हे, तर “अनेकांबरोबर” करार दृढ करील. ख्रिस्ताचे एक प्रतिरूप म्हणून मोशेचा जन्म नोहाला दिलेल्या कराराशी सुसंगत आहे, ज्यात सर्व लोकांसाठी इंद्रधनुष्य हे चिन्ह आहे. मोशे हा निवडलेल्या लोकांना दिलेल्या कराराशीही सुसंगत आहे, ज्यात निवडलेल्या लोकांसाठी सुंता हे चिन्ह आहे. मोशेचे करारकार्य केवळ निवडलेल्या लोकांपुरते मर्यादित नव्हते, तर ते “अनेकांबरोबर” होते. तसे नसते, तर मिश्र लोकसमूहामुळे त्यांना सतत त्रास सहन करावा लागला नसता.

मोशेच्या जीवनभर दर्शविलेल्या विविध ‘उद्धार्याच्या जलां’च्या मध्यभागी, यर्देन नदीवरील बेथाबारा येथे झालेला बाप्टिस्मा प्राचीन इस्राएलच्या प्रतिज्ञात देशातील कराराच्या इतिहासाच्या प्रारंभाला आणि ख्रिस्ताने अनेकांबरोबर करार दृढ केला त्या आठवड्यातील त्याच्या इतिहासाच्या समाप्तीला जोडतो. ख्रिस्ताचा बाप्टिस्मा प्राचीन इस्राएलच्या बाप्टिस्माशी अनुरूप आहे, आणि ही दोन्ही इतिहासरेषा त्याच्या पुनरुत्थानाची साक्ष देतात, जेव्हा त्याने पन्नास दिवसांनंतर पेन्टेकोस्टाच्या विपुल वर्षावापूर्वी पावसाचे काही थेंब श्वासरूपाने दिले. मोशेपासून ख्रिस्तापर्यंतच्या अल्फा आणि ओमेगा या संपूर्ण रेषेचे चित्रण उद्धार्याच्या जलांमध्ये केलेले आहे.

“या शिष्यांना शिकविताना, येशूने आपल्या कार्याविषयी साक्ष देणारा म्हणून जुन्या कराराचे महत्त्व दाखवून दिले. आज अनेक नामधारी ख्रिस्ती जुना करार बाजूला सारतात आणि तो आता कोणत्याही उपयोगाचा नाही, असा दावा करतात. परंतु ख्रिस्ताची शिकवण अशी नाही. त्याने त्याला इतके उच्च मूल्य दिले की एका प्रसंगी त्याने म्हटले, ‘जर ते मोशे व संदेष्टे यांचे ऐकत नाहीत, तर मेलेल्यांतून कोणी उठला तरी त्यांची खात्री पटणार नाही.’ Luke 16:31.”

“आदमाच्या दिवसांपासून काळाच्या अंतिम दृश्यांपर्यंत कुलपिता व संदेष्ट्यांच्या द्वारे जे बोलते, ते ख्रिस्ताचाच आवाज आहे. नव्या कराराप्रमाणेच जुन्या करारातही तारणहार तितक्याच स्पष्टपणे प्रकट केला आहे. संदेष्ट्यांच्या भूतकाळातील प्रकाशच ख्रिस्ताचे जीवन आणि नव्या करारातील शिकवणी स्पष्टता व सौंदर्याने उभे करतो. ख्रिस्ताने केलेले चमत्कार हे त्याच्या दैवीत्वाचे प्रमाण आहेत; परंतु तो जगाचा उद्धारकर्ता आहे, याचे अधिक सामर्थ्यवान प्रमाण जुन्या करारातील भविष्यवाण्यांची नव्या कराराच्या इतिहासाशी तुलना करण्यात आढळते.” The Desire of Ages, 799.

योएलच्या पुस्तकाविषयीच्या लेखांमध्ये आपण “जुन्या करारातील भविष्यवाण्यांची नव्या कराराच्या इतिहासाशी” तसेच आधुनिक आध्यात्मिक इस्राएलच्या इतिहासाशी तुलना करीत आलो आहोत. जुना करार असो वा नवा करार, किंवा 1798 मध्ये आरंभ झालेल्या तीन देवदूतांच्या इतिहासाची रेषा असो, त्या सर्व रेषा “ख्रिस्ताचा आवाज” म्हणून दर्शविल्या आहेत. बायबल व भविष्यवाणीचा आत्मा यांची लिखित साक्ष ही ख्रिस्ताचा आवाज आहे; आणि ख्रिस्ताचा आवाज म्हणजे त्याचाच आवाज होय जो देवाचे वचन आहे.

देवाच्या वचनाचा “आवाज” म्हणजे त्याच्या लिखित वचनात प्रकट झालेला देवाचा संदेश होय. शेवटच्या काळातील त्याचा संदेश हा उत्तरपावसाचा संदेश आहे, ज्यात योएलनुसार पूर्वपावसाचा समावेश आहे, आणि त्यानंतर पूर्व व उत्तर पाऊस येतो.

प्रकटनकर्ता योहान हा जुन्या मार्गाकडे परतणाऱ्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचे प्रतिनिधित्व करतो, कारण त्याला त्याच्या मागून एक “आवाज” ऐकू येतो. मागून येणारा हा “आवाज” म्हणजे “आदमाच्या दिवसांपासून” पुढे असलेला ख्रिस्ताचा आवाज होय.

आणि जो माझ्याशी बोलत होता तो आवाज पाहण्यासाठी मी वळलो. आणि वळल्यावर, मला सात सोन्याचे दीपस्तंभ दिसले. प्रकटीकरण १:१२.

हा वचन पहिल्या अध्यायातील एका खंडाचे प्रतिनिधित्व करतो; कारण मागील वचनापर्यंत योहान पात्मोस असे म्हणविल्या जाणाऱ्या बेटावर होता, परंतु बाराव्या वचनात तो वळतो, आणि त्या क्षणापासून पुढे योहान स्वर्गीय पवित्रस्थानात आहे. तो जेव्हा वळतो, तेव्हा तो तसे करित असतो, कारण दहाव्या वचनात त्याने आपल्या मागून येणारा एक आवाज ऐकला होता.

मी प्रभूच्या दिवशी आत्म्यात होतो; आणि माझ्या मागून तुतारीच्या नादासारखा एक मोठा आवाज मला ऐकू आला, जो म्हणत होता, मी अल्फा आणि ओमेगा आहे, पहिला आणि शेवटचा; आणि, जे तू पाहतोस ते एका पुस्तकात लिही, आणि ते आशियातील सात मंडळ्यांकडे पाठव; इफिसुसकडे, आणि स्मुर्नाकडे, आणि पर्गमोसकडे, आणि थुवतीराकडे, आणि सार्दिसकडे, आणि फिलादेल्फियाकडे, आणि लावदीकीयाकडे. प्रकटीकरण 1:10, 11.

योहान त्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करतो जे आपल्या मागून ख्रिस्ताचा आवाज ऐकतात. तो यिर्मयाच्या तुरईच्या त्या संदेशाला ऐकतो की जुने मार्ग, जे मार्ग दुष्टांनी चालण्यास नाकारले आणि ज्या इशान्याच्या तुरईकडे त्यांनी लक्ष देण्यास नकार दिला, त्यांकडे परत फिरावे. योहानाने ऐकले, आणि त्याच्या मागील आवाजाने स्वतःची ओळख अल्फा आणि ओमेगा अशी करून दिली—तोच जो जुन्या मार्गासह नवा मार्ग स्पष्ट करतो.

आणि त्या सात दीपस्तंभांच्या मध्ये मनुष्यपुत्रासारखा एक जण दिसला; त्याने पायापर्यंत झगमगणारे वस्त्र परिधान केले होते, आणि छातीभोवती सुवर्णपट्टा बांधलेला होता. त्याचे मस्तक व त्याचे केस लोकरीसारखे पांढरे, बर्फासारखे शुभ्र होते; आणि त्याचे डोळे अग्नीच्या ज्वालेसारखे होते; आणि त्याचे पाय भट्टीत तपविलेल्या शुद्ध पितळीसारखे होते; आणि त्याचा आवाज पुष्कळ पाण्यांच्या निनादासारखा होता. आणि त्याच्या उजव्या हातात सात तारे होते; आणि त्याच्या तोंडातून धारदार दुधारी तलवार निघत होती; आणि त्याचे मुखमंडल आपल्या प्रखरतेत तळपणाऱ्या सूर्याप्रमाणे होते. प्रकटीकरण 1:13-16.

बाराव्या वचनात योहान वळून पाहतो आणि ख्रिस्ताचे एक दर्शन पाहतो, जे सिस्टर व्हाइट दानिएलला झालेल्या ख्रिस्तदर्शनाशी समरूप ठरवितात; आणि तेच दर्शन यशया, यिर्मया, यहेज्केल आणि पौल यांनाही झाले होते.

“पॅटेकोस्टच्या दिवसातील घटना त्या प्रसंगीपेक्षाही अधिक सामर्थ्याने पुन्हा घडतील, त्या वेळेकडे मी उत्कट आतुरतेने पाहत आहे. योहान म्हणतो, ‘मी आणखी एक देवदूत स्वर्गातून खाली येताना पाहिला; त्याच्याकडे मोठे सामर्थ्य होते; आणि पृथ्वी त्याच्या गौरवाने प्रकाशित झाली.’ मग, पॅटेकोस्टच्या काळाप्रमाणेच, लोकांना सत्य त्यांच्याशी बोललेले ऐकू येईल, प्रत्येक मनुष्याला त्याच्या स्वतःच्या भाषेत.”

“जे प्रत्येक आत्मे मनःपूर्वक त्याची सेवा करण्याची इच्छा धरतात, त्यांमध्ये देव नवे जीवन श्वासरूपाने ओतू शकतो [आदम आणि यहेज्केलच्या हाडांच्या दरीप्रमाणे], आणि वेदीवरून घेतलेल्या जाज्वल्य निखाऱ्याने त्यांच्या ओठांना स्पर्श करू शकतो [यशया], आणि त्यांना त्याच्या स्तुतीने वाक्पटु बनवू शकतो. हजारो स्वरांना देवाच्या वचनातील अद्भुत सत्ये घोषित करण्याची सामर्थ्यशाली शक्ती प्राप्त होईल. तोतरे बोलणारी जीभ मोकळी केली जाईल [यशयातील परकी जीभ], आणि भित्र्यांना सत्यासाठी धैर्यपूर्ण साक्ष देण्यास सबळ केले जाईल. प्रभु आपल्या लोकांना प्रत्येक अशुद्धतेपासून आत्ममंदिर शुद्ध करण्यास [मलाखीतील लेवी] आणि त्यांच्याशी असा निकट संबंध राखण्यास साहाय्य करे की, उत्तरकालीन पाऊस ओतला जाईल तेव्हा ते त्याचे सहभागी होऊ शकतील.” Review and Herald, July 20, 1886.

आपण विचारात घेत असलेल्या दर्शनामध्ये ख्रिस्ताच्या वाणीचे वर्णन समाविष्ट आहे. योहान वळून ख्रिस्ताची वाणी ऐकतो, तेव्हा ती “अनेक पाण्यांच्या” नादासारखी असते. जेव्हा ख्रिस्ताची वाणी मनुष्यांबरोबर किंवा निवडलेल्या लोकांबरोबर केलेल्या त्याच्या कराराविषयी बोलते, तेव्हा ती अनेक पाण्यांशी संबंधित असते. दानियेल सात ते नऊ यांचा संदेश 1798 मध्ये उघड करण्यात आला, आणि त्यानंतर 1989 मध्ये दानियेल दहा ते बारा यांचा संदेश उघड

करण्यात आला. 1798 हे उलाय नदीच्या वाणीशी संबंधित आहे आणि 1989 ही हिंदेकेल नदीची वाणी आहे.

“दानियेलाला देवाकडून जो प्रकाश प्राप्त झाला, तो विशेषतः या शेवटच्या दिवसांसाठी देण्यात आला होता. उलाय आणि हिंदेकेल, शिनारमधील त्या महान नद्यांच्या तीरावर त्याने जी दर्शने पाहिली, ती आता पूर्णत्वास येण्याच्या प्रक्रियेत आहेत, आणि भाकीत केलेल्या सर्व घटना लवकरच घडून येतील.” Testimonies to Ministers, 112.

यार्देन नदी ही प्राचीन इस्राएलच्या अल्फा कराराच्या इतिहासाला आणि ओमेगा कराराच्या इतिहासाला जोडणारी कडी आहे. ‘यार्देन’ या शब्दाचा अर्थ ‘उतरणारा’ असा आहे, आणि तो ख्रिस्ताचे—‘महान उतरणारे’—प्रतिनिधित्व करतो.

तुमच्यामध्ये तीच वृत्ती असो, जी ख्रिस्त येशूमध्येही होती: तो देवाच्या स्वरूपात असूनही, देवासमान असणे हे बळकावण्यासारखे आहे असे त्याने मानले नाही; परंतु त्याने स्वतःला निरप्रतिष्ठ केले, आणि दासाचे स्वरूप धारण केले, आणि मनुष्यांच्या सदृश झाला; आणि मनुष्यरूपात आढळून त्याने स्वतःला नम्र केले, आणि मृत्यूपर्यंत, होय, क्रूसावरील मृत्यूपर्यंत आज्ञाधारक झाला. फिलिप्पैकरांस 2:5-9.

यार्देन नदी ख्रिस्ताचे, ‘महान अवतरण करणारा’ असे, प्रतिनिधित्व करते; आणि यार्देन ही देवाच्या निवडलेल्या लोकांच्या अल्फा आणि ओमेगा इतिहासामधील जोडणी आहे—ज्यांना जतन करण्यासाठी एक द्राक्षमळा देण्यात आला होता. मोशेच्या सुटकेच्या पाण्यांनी ख्रिस्ताच्या वाणीचे प्रतिनिधित्व केले आहे; अशी वाणी, की एखाद्या जीवाने फक्त मागे वळून पाहिले, तर तो ‘त्यांच्या मागून येणारा आवाज’ ऐकू शकतो; आणि मग तो जो आवाज ऐकेल, तो म्हणजे—अनेक पाण्यांचा आवाज. नोहाच्या प्रलयापासून इ.स. 70 मधील यरुशलेमच्या विनाशापर्यंत, सुटकेची पाण्ये देवाच्या करारबद्ध लोकांसाठी मार्गचिन्हे म्हणून मांडली गेली आहेत. ती मार्गचिन्हे देवाच्या अंतिम करारातील लोकांच्या, म्हणजे एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या, अंतर्गत इतिहासाचे प्रतिनिधित्व करतात. यार्देन नदीला पुरवठा करणारे पाणी हेरमोन पर्वतांवर साचणाऱ्या दव आणि हिमापासून उत्पन्न होते; हे पर्वत यार्देन नदीचे उगमजल तयार करतात.

दावीदाची सोपानगीते. पाहा, बंधूंनी ऐक्याने एकत्र वसणे किती चांगले आणि किती रमणीय आहे! ते मस्तकावर ओतलेल्या बहुमूल्य अभिषेकतेलासारखे आहे, जे दाढीवर ओघळले, हो, अहरोनाच्या दाढीवर, आणि त्याच्या वस्त्रांच्या काठापर्यंत उतरले; हर्मोनच्या दवासारखे, आणि सियोनच्या पर्वतांवर उतरलेल्या दवासारखे; कारण तेथे परमेश्वराने आशीर्वादाची आज्ञा दिली आहे, हो, सर्वकाळचे जीवन. स्तोत्रसंहिता 133:1-3.

त्या पाण्यांमुळे पानची गुहा—एक खोल जलकुंड—निर्माण होते; ते दानिएल 11:13-15 मधील पानियम येथे असलेल्या एका गुहेत वसलेले आहे, आणि पेत्राच्या दिवसांत ते कैसरिया फिलिप्पी येथे होते. यार्देन नदीचे उगमजल पानच्या गुहेतील त्या सैतानी जलकुंडालाही निर्माण करते. अनेक पाण्यांचा आवाज हे ओळख करून देतो की ख्रिस्त आणि सैतान यांच्यातील महान संघर्षाचा उगम हर्मोन पर्वतांच्या उंच शिखरांमध्ये झाला.

आणि मी तुला हेही सांगतो, की तू पेत्र आहेस; आणि या खडकावर मी माझी मंडळी उभारीन; आणि अधोलोकाचे दरवाजे तिच्यावर विजय मिळवू शकणार नाहीत. मत्तय 16:18.

“हर्मोन” या नावाचा अर्थ “पवित्र, अभिषिक्त, समर्पित, किंवा वेगळे काढलेले” असा होतो, आणि ते स्वर्गाचे प्रतीक आहे—सर्व पाण्याचा उगम व “नरकाची द्वारे” या रूपाने दर्शविलेल्या महान संघर्षाची सुरुवात—हेच ते नामांकन होते जे येशूने कैसरिया फिलिप्पी येथे असताना पानच्या गुहेला दिले. त्या प्रसंगी शिमोन बारयोना याचे नाव बदलून पेत्र असे करण्यात आले. शिमोन याचा अर्थ ‘जो ऐकतो’ असा आहे, आणि बारयोना याचा अर्थ ‘पारव्याचा पुत्र’ असा आहे. शिमोन हा त्या आत्म्याचे प्रतीक होता ज्याने येशूच्या बाप्तिस्म्याचा संदेश ऐकला, जो पवित्र आत्म्याने पारव्याच्या रूपात दर्शविला होता. जो ख्रिस्ताच्या बाप्तिस्म्याचा संदेश ऐकतो, तो पेत्रामध्ये बदलला जातो, जो 144,000 यांचे प्रतिनिधित्व करतो. पेत्राला पानियुम येथे शिक्कामोर्तब करण्यात आले, आणि ते दानिएल अकरा अध्यायातील तेराव्या ते पंधराव्या वचने आहेत.

हर्मोनच्या पाण्यांतून वाहणारी यार्देन नदी, जी ख्रिस्ताचे प्रतीक आहे—तो महान अवरोहण करणारा—आपला प्रवास मृत समुद्रापाशी समाप्त करते. जिथून जीवनदायी द्रव उत्पन्न होते त्या स्वर्गातून, मृत समुद्राने दर्शविलेल्या क्रूसावरील मृत्यूपर्यंत ख्रिस्त खाली उतरला. मृत समुद्राचा किनारा हा पृथ्वीवरील उघड्या भूभागांपैकी सर्वात खोल पृष्ठभाग आहे. खाली उतरणारी यार्देन नदी पृथ्वीवरील सर्वात खालच्या जलपातळीपर्यंत उतरते, जसे ख्रिस्त आपल्या क्रूसावरील मृत्यूपर्यंत उतरला. जीवनाच्या पाण्यापासून मृत्यूच्या पाण्यापर्यंत, यार्देन नदी ख्रिस्ताच्या स्वर्गातून क्रूसापर्यंतच्या अवतरणाचे प्रतीक आहे.

बायबलमधील भविष्यवाणींचे महत्त्वाचे विषय पाण्याशी संबंधित आहेत, आणि बायबलमधील भविष्यवाणी ही ख्रिस्ताचा आवाज आहे, जो बहुजलांचा आवाज आहे. बाबेलची वेश्या अनेक पाण्यांवर बसलेली आहे, आणि पूर्वेकडील राजांसाठी मार्ग सिद्ध व्हावा म्हणून युफ्रेटीसचे पाणी आटविले जाते; आणि व्यापारी व राजे दूर उभे राहून विलाप करतात, कारण तार्शीशची जहाजे समुद्रांच्या मध्यभागी नष्ट झाली आहेत; आणि एफ्राईमच्या मद्यपी लोकांनी, जेव्हा त्यांनी असत्याच्या आश्रयाखाली स्वतःला लपविले, तेव्हा स्वीकारलेला मृत्यूचा करार, पोपसत्तेच्या रविवार कायद्याच्या प्रचंड पुरामुळे रद्द केला जातो.

जेव्हा सिस्टर व्हाइट “शिनारच्या महान नद्या” असा उल्लेख करतात, तेव्हा त्या टायग्रिस आणि युफ्रेटीस या नद्यांकडे निर्देश करतात. त्या जलप्रवाहांचा मागोवा एदेनच्या बागेपर्यंत घेता येतो, जिथे त्या एदेनमधून बाहेर पडणाऱ्या तिसऱ्या व चौथ्या नद्या आहेत.

आणि तिसऱ्या नदीचे नाव हिदेकेल; ती अशशूरच्या पूर्वेकडे वाहते. आणि चौथी नदी फरात आहे. उत्पत्ति 2:14.

हिदेकेल म्हणजे टायग्रिस होय, आणि अर्थातच युफ्रेटीस हा युफ्रेटीसच होता, जरी आधुनिक इतिहासकार आणि धर्मतज्ज्ञ याबाबत असहमत असले तरी. ते असा आग्रह धरतात की उलाय ही महान नदी नव्हती, तर शिनारमध्ये नव्हे, तर पर्शियामधील केवळ मानवनिर्मित जलवाहिनी होती. तेच मानवी अधिकारी असे ओळख देतात की शिनारशी संबंधित आणि विशेष उल्लेखनीय अशा केवळ दोनच नद्या होत्या—टायग्रिस आणि युफ्रेटीस; आणि संदेशी असे प्रतिपादन करते की उलाय आणि हिदेकेल या “शिनारच्या महान नद्या” होत्या.

पाण्याच्या संदेशाविषयी भविष्यवक्त्रीचे शब्द आधुनिक तज्ज्ञांना विरोध करतात, जसे प्राचीन तज्ज्ञांनी नोहाच्या पाण्याच्या संदेशाला विरोध केला होता. आपणास कळविण्यात आले आहे की दोन नद्यांनी दर्शविलेल्या दोन दृष्टान्तांची पूर्तता होण्याच्या प्रक्रियेत आहे; आणि म्हणून, “शिनारच्या त्या दोन महान नद्यांनी” देण्यात आलेल्या त्या दोन दृष्टान्तांमध्ये जे काही दर्शविले गेले आहे, ते सर्व लवकरच घडून येईल. त्या नद्यांशी संबंधित संदेश हा ख्रिस्ताचा आवाज आहे, कारण त्याचा आवाज पुष्कळ पाण्यांच्या निनादासारखा आहे. टायग्रिस आणि युफ्रेटीस हे एका महत्त्वपूर्ण भविष्यसूचक विषयाचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि त्यांची साक्ष त्या कराराशी संबंधित आहे जो अल्फा मोशेने मांडला, आणि तोच करार ओमेगा ख्रिस्ताने दृढ केला.

भविष्यवाणीत टायग्रिस हे अशशूरचे प्रतिनिधित्व करते आणि युफ्रेटीस हे बाबेलचे. या संबंधात, यिर्मयाने सिंहांप्रमाणे दर्शविलेल्या त्या दोन सत्ता आहेत, ज्या प्रथम उत्तरेकडील राज्याला आणि त्यानंतर दक्षिणेकडील राज्याला बंदिवासात घेऊन जातात.

इसाएल हे विखुरलेले मेंढरू आहे; सिंहांनी त्याला हाकलून लावले आहे; प्रथम अशशूरच्या राजाने त्याला गिळंकृत केले; आणि शेवटी बाबेलचा राजा हा नबुखद्रेस्सर याने त्याची हाडे मोडली. यिर्मया 50:17.

इसाएलच्या कोणत्याही राज्याच्या संदर्भात अशशूर आणि बाबेल ही दोन्ही उत्तरेकडील शत्रू होती, आणि म्हणून ती उत्तरेकडील बनावट राजाची—पापसत्तेची—प्रतिमाने आहेत. मूलतः, एकाच सांस्कृतिक पार्श्वभूमीतून उदयास आलेल्या या दोन्ही सत्तांनी जवळजवळ त्याच राजकीय व धार्मिक परंपरा राबविल्या; परंतु अशशूरची राजकीय रचना राज्यकारभारावर अधिक भर देणारी होती, तर बाबेलने, अत्यंत साम्य असूनही, चर्चकारभारावर भर दिला. काही स्तरांवर मूर्तिपूजक रोम आणि पापल रोम एकसारखीच आहेत; तरीदेखील, मूर्तिपूजक रोम राज्यकारभाराचे

प्रतिनिधित्व करते आणि पापल रोम चर्चकारभाराचे. भविष्यवाणीय दृष्ट्या बाबेलच्या संबंधात अशूर हे राज्यकारभाराचे राज्य होते, आणि त्यानंतर बाबेल ही त्यासारखीच अशी सत्ता होती जिने चर्चकारभारावर भर दिला. अशूरने मूर्तिपूजक रोमचे प्रतिनिधित्व केले आणि बाबेल पापल रोमचे प्रतिनिधित्व करते. या सर्व चारही सत्तांनी देवाचे पवित्रस्थान आणि त्याचे सैन्य तुडवून टाकले. अशूरचा संबंध तैग्रिसशी आहे आणि बाबेलचा युफ्रेटीसशी. हे प्रकटीकरणाच्या पुस्तकातील युफ्रेटीसच्या आटून जाण्याशी सुसंगत आहे, जे पूर्वेकडील राजांसाठी मार्ग तयार करण्याकरिता आहे, जसे की बाबेलचा पराभव करण्यासाठी कूरशाने युफ्रेटीसचे पाणी वळविले, त्या कार्यात त्याचे प्रतिरूप दाखविले आहे. बाबेल म्हणजे युफ्रेटीस; अशूर म्हणजे तैग्रिस.

भविष्यवाणीत उत्तर दिशेचा राजा रविवारच्या कायद्याच्या संकटकाळात जगावर विजय मिळवितो आणि त्यानंतर पडतो; परंतु हा विजय अनेकदा प्रचंड पुराने दर्शविला जातो. अशूर व बाबेल यांनी प्रतिनिधित्व केलेल्या उत्तर दिशेच्या राजाची कथा नद्यांद्वारे प्रतीकित केली जाते, कारण ती कथा पुष्कळ पाण्यांच्या आवाजाने सांगितली जाते.

दोन नद्यांच्या मधील प्रदेशाला मेसोपोटेमिया असे म्हणतात, ज्याचा अर्थ 'दोन नद्यांमधील भूमी' असा होतो. या दोन नद्या त्या उत्तरेकडील सत्तेचे प्रतिनिधित्व करतात, ज्याचा उपयोग देव आपल्या धर्मत्यागी लोकांना बंदिवासात पांगवून त्यांना ताडना देण्यासाठी करतो. अनेक जलांच्या आवाजाच्या उपनद्यांपैकी एक "पदानाराम" या नावात आढळते, ज्याचा उल्लेख पवित्र शास्त्रांत केवळ दहा वेळा येतो. पहिला उल्लेख कराराच्या संदर्भात आहे, कारण तो इसहाकाची पत्नी रिबके हिच्या रक्तवंशीय मुळांची ओळख करून देतो. त्या वचनात असे म्हटले आहे:

इसहाकाने पदानारामच्या अरामी बेथुएलची कन्या, अरामी लाबानाची बहीण रिबकाला पत्नी म्हणून घेतले, तेव्हा तो चाळीस वर्षांचा होता.

मोशेच्या तीन साक्षीदारांवर चाळीस वर्षांचा शेवट कादेश, 1863 आणि रविवारच्या कायद्याकडे नेत असल्याचे दाखविण्यात आले आहे. इसहाकाचा विवाह हा कराराचा विवाह आहे, जो रविवारच्या कायद्यात ख्रिस्ताचा एक लाख चव्वेचाळीस हजारांशी होणाऱ्या विवाहाचे प्रतिरूप आहे; तोच 1863 आहे; तोच कादेश आहे; तोच चाळीस वर्षांच्या करार-इतिहासाचा शेवट आहे. रिबका ही एका सीरियनची कन्या आणि सीरियन लाबानची बहीण होती, (ज्याने करार-इतिहासाच्या पुढील पिढीत इसहाकाचा पुत्र याकोब याच्याशी केलेला करार मोडला.)

बेथुएल याचा अर्थ 'उजाडपणाचे घर' किंवा 'उजाड करणाऱ्यांचे घर' असा होतो; म्हणून रिबका ही "उजाड करणाऱ्यांच्या घराची" कन्या होती. सिरिया याचा अर्थ उंच प्रदेश व पठार असा होतो, आणि पदानाराम याचा अर्थ मेसोपोटेमिया, म्हणजे मध्यवर्ती भूमी, असा होतो. रिबका ही अशा सिरियनांच्या वंशरेखेतून आलेली होती, जे मेसोपोटेमिया या 'अशूरच्या टायग्रिस' आणि 'बाबेलच्या युफ्रेटीस' यांच्या मधील उंच प्रदेशातून आले होते; आणि हे त्या सिंहांचे प्रतिनिधित्व करतात, ज्यांचा उपयोग परमेश्वराने आपल्या धर्मत्यागी मेंढरांना विखुरण्यासाठी केला. इसहाक व रिबका यांच्या विवाहामध्ये उजाड करणाऱ्यांच्या घराचा आणि देवाच्या घराचा संबंध जोडला गेला. पदानारामच्या पहिल्या उल्लेखात, या दोन नद्या—ज्या भविष्यसूचक उत्तर दिशेच्या राजाचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि ज्याचे चित्रण उसळत्या पुराप्रमाणे केलेले आहे—यांचा पहिला उल्लेख उत्पत्ति 25:20 मध्ये येतो, हे योगायोग नाही.

उजाडपणाच्या घराचा देवाच्या करारबद्ध लोकांशी संबंध याकोब एसावापासून पळून जातो तेव्हा पुढे चालू राहतो, आणि तो आपल्या माम्या लाबानकडे जाऊन पोहोचतो; तेथे पुढील करारविवाह प्राप्त करण्यासाठी तो 2520 दिवसांच्या दोन कालखंडांची सेवा करतो. एक विवाह इस्राएलच्या उत्तरेकडील राज्याच्या विखुरले जाण्याने समाप्त होतो, आणि दुसरा विवाह दक्षिणेकडील राज्याच्या विखुरले जाण्याने समाप्त होतो. त्या दोन राज्यांच्या विखुरलेपणाचे अनुक्रमे कालखंड 1798 आणि 1844 मध्ये समाप्त झाले तेव्हा, याकोबाने 2520 च्या दोन कालखंडांमध्ये परिश्रम करून साध्य करावयाचा जो विवाह होता तो पूर्ण झाला, कारण वर 22 ऑक्टोबर, 1844 रोजी विवाहाला आला.

मग ख्रिस्ताने लेआशी विवाह केला काय, ज्याचा अर्थ 'थकलेली आणि श्रांत' असा होतो, की त्याने राहिलीशी विवाह केला, ज्याचा अर्थ 'चांगली प्रवासी' असा होतो? लेआ आणि राहेल या प्रवास करणाऱ्या कुमारिकांच्या दोन वर्गांचे

प्रतिनिधित्व करतात—एक कुमारिका जी 'थकून जाते' आणि एक कुमारिका जी २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी याकोबाशी विवाह करण्यासाठीच्या मार्गावर 'योग्य रीतीने प्रवास करते'.

“मार्गाच्या आरंभी त्यांच्या पाठीमागे एक तेजस्वी प्रकाश स्थापन करण्यात आला होता, ज्याविषयी एका देवदूताने मला सांगितले की तो 'मध्यरात्रीचा आक्रोश' होता. हा प्रकाश संपूर्ण मार्गावर झळकत होता आणि त्यांच्या पायांसाठी प्रकाश देत होता, जेणेकरून ते अडखळू नयेत.

“जर त्यांनी आपली दृष्टी आपल्या अगोदर असलेल्या आणि त्यांना नगराकडे नेत असलेल्या येशूवर स्थिर ठेवली, तर ते सुरक्षित होते. परंतु लवकरच काही जण थकले, आणि म्हणाले की नगर अजून फार दूर आहे, आणि त्यांना अपेक्षा होती की ते यापूर्वीच त्यात प्रवेशले असते. तेव्हा येशू आपला गौरवशाली उजवा हात उंच करून त्यांना धीर देई, आणि त्याच्या हातातून एक प्रकाश प्रकट होई जो आगमन-पथकावर लहरत जाई, आणि ते 'हालेलूया!' असा जयघोष करीत. इतर काहींनी अविचाराने त्यांच्या मागील प्रकाशाचा इन्कार केला, आणि म्हणाले की त्यांना इतक्या दूरपर्यंत आणणारा देव नव्हता. त्यांच्या मागील प्रकाश विझला, आणि त्यांच्या पायांभोवती संपूर्ण अंधार पसरला; मग ते अडखळले, लक्ष्यचिन्ह व येशू यांचे दर्शन त्यांना राहिले नाही, आणि ते मार्गावरून खाली पडून अधोलोकातील त्या अंधान्या व दुष्ट जगात गेले.” Early Writings, 15.

१८४४ साली, फिलाडेल्फियन मिलराइट चळवळ विवाहात प्रवेशली. २२ ऑक्टोबर १८४४ च्या विवाहाने राहेल आणि लेआ यांच्या द्वारे दर्शविलेल्या उपासकांच्या दोन वर्गांना विभक्त केले. राहेल त्या वर्गाचे प्रतिनिधित्व करते, ज्यांनी २२ ऑक्टोबर १८४४ च्या विवाहापर्यंतचा मार्ग यशस्वीपणे पार केला होता; परंतु लेआचा वर्ग थकून गेला. त्यानंतर ते विभक्त झाले, आणि तिसऱ्या देवदूताची चाचणीची प्रक्रिया नेमक्या त्या ठिकाणी आरंभ झाली, जिथे मध्यरात्रीच्या घोषणेची चाचणी-प्रक्रिया समाप्त झाली होती.

विवाहास प्रारंभ झाला होता, आणि त्यानंतर तो परिपूर्ण केला जाऊन त्याची परीक्षा होणे अपेक्षित होते. हा विवाह १८४६ मध्ये परिपूर्ण झाला, आणि तिसऱ्या देवदूताच्या परीक्षेची प्रक्रिया सुरू झाली. १८४९ आणि १८५० मध्ये प्रभु आपला उरलेला अवशेष जमविण्यासाठी दुसऱ्यांदा आपला हात पुढे करीत होता. हबक्कुकच्या दुसऱ्या पटाची त्या वेळी इतिहासात स्थापना झाली, जसे आज्ञांच्या दुसऱ्या पटांनी प्रतिरूपाने दर्शविले आहे. मोशेने पहिला संच फोडल्यानंतर, पटांचा दुसरा संच पुढे ठेवण्यात आला. १८५० च्या चार्टने १८४३ च्या चार्टची जागा घेतली, आणि १८५० मध्ये, देवाच्या नव्या कराराच्या वधूप्रमाणे प्राचीन इस्राएलाची परीक्षा कादेश आणि १८६३ कडे पुढे चालू राहिली.

१८५६ साली, त्या दोन नद्यांमधून अधिक पाणी हिराम एडसन यांच्या लेखणीद्वारे प्रकट झाले. एडसन यांच्या लेखणीद्वारे प्रकट झालेला “सात काळां” वरील प्रकाश, एदेन बागेतून आपल्या भविष्यसूचक साक्षीस प्रारंभ करणाऱ्या त्या दोन नद्यांनी दर्शविलेला प्रकाश होता. एदेन बाग ही देवाच्या व्यवस्थेविरुद्ध मानवजातीच्या बंडखोरीचे प्रतीक आहे, आणि याच ठिकाणी उलई व हिद्देकेल या नद्यांच्या पाण्यांचा प्रवास आरंभ होतो. त्या कराराच्या इतिहासातून प्रवास करतात; कारण ती बाग, जी बंडखोरीचे प्रतीक आहे, तीच ती जागा आहे जिथे आदाम आणि हव्वा यांच्यावरील अंजिराच्या पानांऐवजी वस्त्रे पुरविण्यासाठी एक कोकरू बळी देण्यात आले. कराराचा इतिहास आदाम आणि देव यांच्यामधील जीवनाच्या कराराने सुरू होतो. जीवनवृक्षाद्वारे प्रतीकित झालेला तो करार, आदाम आणि हव्वा यांनी मोडलेल्या कराराकडे नेतो; आणि त्यामुळे जीवनाचा एक नवा करार आरंभ झाला, जेव्हा जगाच्या पायाभरणीपासून वध करण्यात आलेल्या कोकराने त्या नग्न व हरविलेल्या जोडप्यासाठी वस्त्र पुरविले. त्या बागेतून वाहणाऱ्या त्या दोन नद्या शेवटी देव आपल्या ताडनाच्या दंडरूपाने ज्या सत्तांचा उपयोग करतो त्यांची प्रतीके बनतात.

हे अश्रूरा, तू माझ्या क्रोधाचा दंड आहेस, आणि त्यांच्या हातातील काठी माझा कोप आहे. मी त्याला एका दार्भिक राष्ट्रविरुद्ध पाठवीन, आणि माझ्या क्रोधाच्या लोकांविरुद्ध त्याला आज्ञा देईन, की लूट उचलावी, शिकार हस्तगत करावी, आणि त्यांना रस्त्यांतील चिखलाप्रमाणे तुडवून टाकावे. यशया १०:५, ६

त्या दोन नद्या एदेनातून निघून रिबकाच्या वंशपरंपरेत व इसहाकाशी झालेल्या तिच्या करारात्मक विवाहात वाहत गेल्या, आणि पुढे याकोबापर्यंत पोहोचल्या; तेथे त्या दोन नद्यांचे पाणी सात-सात काळांच्या दोन स्वतंत्र कालखंडांच्या रूपाने दर्शविलेले आहे. त्यानंतर, त्याच दोन नद्या दानिएलच्या शेवटच्या सहा अध्यायांतून वाहतात, जिथे प्रत्येक नदीद्वारे तीन अध्याय दर्शविलेले आहेत. एक नदी सातवा, आठवा आणि नववा अध्याय यांत उघड करण्यात आलेल्या ज्ञानवृद्धीचे प्रतिनिधित्व करते, आणि दुसरी नदी दहावा, अकरावा आणि बारावा अध्याय यांत उघड करण्यात आलेल्या ज्ञानवृद्धीचे प्रतिनिधित्व करते.

सातवा, आठवा आणि नववा अध्याय उलैच्या दृष्टांताच्या स्वरूपात प्रस्तुत केले आहेत, आणि दहावा, अकरावा व बारावा अध्याय यांमध्ये ख्रिस्त याचप्रमाणे चित्रित केला आहे. या दोन्ही नदी-दृष्टांतांमध्ये, जे प्रत्येकी तीन अध्यायांनी दर्शविलेले आहेत—ख्रिस्त जलावर उभा असल्याप्रमाणे दर्शविला आहे.

आणि असे घडले की, मी, म्हणजे मी दानिएल, हे दर्शन पाहिल्यावर त्याचा अर्थ जाणून घेण्याचा प्रयत्न करीत असता, पाहा, माझ्यासमोर मनुष्यासारखा दिसणारा एक उभा होता. आणि उलईच्या तीरांमध्ये मला मनुष्याचा एक आवाज ऐकू आला; त्याने हाक मारून म्हटले, गब्रिएल, या मनुष्यास हे दर्शन समजावून सांग. दानिएल 8:15, 16.

दहाव्या अध्यायातील ख्रिस्ताचे दर्शन हे प्रकाशितवाक्याच्या पहिल्या अध्यायात योहानाने पाहिलेल्या दर्शनासारखे आहे; आणि दानिएलाच्या आठव्या अध्यायातील दर्शनात पल्मोनी पाण्यांवर होता, जसा तो बाराव्या अध्यायातही होता, जेथे तो तागाच्या वस्त्रांनी परिधान केलेला होता.

“गॅब्रिएलच्या भेटीच्या वेळी, संदेष्टा दानिएल पुढील शिक्षण स्वीकारण्यास असमर्थ होता; परंतु काही वर्षांनंतर, अद्याप पूर्णपणे स्पष्ट न झालेल्या विषयांविषयी अधिक जाणून घेण्याची इच्छा बाळगून, त्याने पुन्हा देवाकडून प्रकाश व ज्ञान शोधण्यासाठी स्वतःला अर्पण केले. ‘त्या दिवसांत मी दानिएल पूर्ण तीन आठवडे शोक करीत होतो. मी रुचकर अन्न खाल्ले नाही; माझ्या तोंडात मांस वा द्राक्षारस गेला नाही; तसेच मी स्वतःला अजिबात अभ्यंग केले नाही.... मग मी माझे डोळे वर करून पाहिले, आणि पाहा, तागाच्या वस्त्रांनी परिधान केलेला एक पुरुष होता, ज्याच्या कटिभागाला ऊफाजच्या उत्तम सोन्याचा कमरबंध बांधलेला होता. त्याचे शरीर पुष्कराजासारखे होते, त्याचे मुख विजेच्या तेजाप्रमाणे, त्याचे डोळे अग्नीच्या दीपांसारखे, त्याचे बाहू व त्याचे पाय चकाकविलेल्या पितळेसारख्या वर्णाचे, आणि त्याच्या शब्दांचा नाद मोठ्या समुदायाच्या नादाप्रमाणे होता.’”

“देवाच्या पुत्रापेक्षा कमी कोणी नव्हे, तोच दानिएलास प्रगट झाला. हे वर्णन पटमॉस बेटावर ख्रिस्त जॉनास प्रकट झाला तेव्हा दिलेल्या वर्णनासारखे आहे. आता आपला प्रभु, पुढील दिवसांत काय घडणार आहे हे दानिएलास शिकविण्यासाठी, दुसऱ्या एका स्वर्गीय दूतासह येतो. हे ज्ञान दानिएलास देण्यात आले आणि जगाच्या समाप्तीचे दिवस ज्यांच्यावर आले आहेत अशा आपल्या करिता प्रेरणेने नोंदवून ठेवण्यात आले.” Review and Herald, February 8, 1881.

दहाव्या अध्यायातील हिद्देकेल दर्शनात ख्रिस्त पाण्यावर असून तागाच्या वस्त्रांनी परिधान केलेला आहे, आणि उलई दर्शनात तो पाण्यावर आहे. प्रकटीकरण एकमधील दर्शन हे उलई व हिद्देकेल दर्शनांत सादर केलेल्या दर्शनाशी सुसंगत आहे, जिथे सिस्टर व्हाईट हे ओळख देतात की तो “देवाच्या पुत्रापेक्षा कमी असा कोणीही नाही.” जेव्हा त्या प्रकटीकरण दहा मधील देवदूताची ओळख देतात, तेव्हा त्या म्हणतात की तो देवदूत “येशू ख्रिस्तापेक्षा कमी असा कोणीही नव्हता.” प्रकटीकरण दहा मधील देवदूत आपला हात स्वर्गाकडे उचलतो व जो युगानुयुगे जिवंत आहे त्याची शपथ घेतो; हे बाराव्या अध्यायातील ख्रिस्ताच्या दर्शनाशी संबंधित आहे, जो आपले दोन्ही हात स्वर्गाकडे उचलतो व जो युगानुयुगे जिवंत आहे त्याची शपथ घेतो. प्रकटीकरण दहा मध्ये तो पाणी व भूमी या दोन्हीवर आहे.

नदीच्या “दोन काठांमध्ये” जे असते ते पाणी असते; आणि दानिएलाने “दोन काठांमध्ये एका मनुष्याचा आवाज” ऐकला, म्हणून तो आवाज पाण्यावर असलेल्या त्या मनुष्याकडून आला; आणि तो आवाज उलई नदीच्या पाण्यांच्या निनादासारखा होता.

आणि पहिल्या महिन्याच्या चोवीसाव्या दिवशी, मी हिदेकेल या महान नदीच्या काठी असता; तेव्हा मी माझे डोळे वर करून पाहिले, आणि पाहा,

तागाच्या वस्त्रांनी परिधान केलेला एक मनुष्य, ज्याच्या कटीला उपहाजच्या शुद्ध सोन्याचा कमरबंध बांधलेला होता; त्याचे शरीर पाचूसारखे होते, त्याचा चेहरा विजेच्या तेजाप्रमाणे दिसत होता, त्याचे डोळे अग्नीच्या दिव्यांसारखे होते, त्याचे हात व पाय घासून-पुसून उजळविलेल्या पितळेसारख्या रंगाचे होते, आणि त्याच्या वचनांचा आवाज मोठ्या समुदायाच्या आवाजाप्रमाणे होता. ...

परंतु हे दानीएल, तू ही वचने बंद करून ठेव आणि ग्रंथ अंतकाळापर्यंत मुद्रांकित करून ठेव; पुष्कळ लोक इकडे तिकडे धावतील, आणि ज्ञान वाढेल. मग मी दानीएल पाहिले, आणि पाहा, तेथे आणखी दोघे उभे होते; एक नदीच्या काठाच्या या बाजूस, आणि दुसरा नदीच्या काठाच्या त्या बाजूस. त्यांपैकी एकाने नदीच्या पाण्यांवर उभ्या असलेल्या तागवस्त्र परिधान केलेल्या पुरुषास विचारले, "या अद्भुत घटनांच्या समाप्तीपर्यंत किती काळ जाईल?" मग मी नदीच्या पाण्यांवर उभ्या असलेल्या तागवस्त्र परिधान केलेल्या त्या पुरुषास ऐकले; त्याने आपला उजवा हात आणि डावा हात स्वर्गाकडे उचलला, आणि जो सर्वकाळ जिवंत आहे त्याची शपथ घेऊन म्हणाला की, "एक काळ, दोन काळ, आणि अर्धा काळ" इतका अवधी होईल; आणि जेव्हा पवित्र लोकांचे सामर्थ्य चूरचूर करून टाकणे पूर्ण होईल, तेव्हा या सर्व गोष्टी पूर्ण होतील.

आणि मी ऐकले, पण मला समजले नाही; मग मी म्हणालो, हे माझ्या प्रभो, या गोष्टींचा शेवट काय होईल? आणि तो म्हणाला, दानिएला, तू आपल्या मार्गाने जा; कारण शेवटच्या काळापर्यंत हे शब्द बंद व मुद्रांकित करून ठेवलेले आहेत. बरेच जण शुद्ध केले जातील, शुभ्र केले जातील, आणि परीक्षिले जातील; परंतु दुष्ट दुष्टपणेच वागतील; आणि दुष्टांपैकी कोणीही समजणार नाही; पण ज्ञानी समजतील. दानिएल 10:4-6; 12:4-10.

शिनारच्या महान नद्या, जशा सिस्टर व्हाइट त्यांची ओळख करून देतात, त्या दोन्ही अशा एका दर्शनाशी निगडित आहेत ज्यात ख्रिस्त पाण्यावर उभा राहून बोलत आहे; कारण त्याचा आवाज अनेक पाण्यांच्या गर्जनेसारखा आहे. दोन्ही दर्शनांत "किती काळ" हा प्रश्न विचारला जातो. या दोन्ही नद्यांचे प्रतिनिधित्व दानिएलच्या आठव्या अध्यायातील 'प्रश्न आणि उत्तर' यांतही केलेले आहे, जे अॅडव्हेंटिझमचा मध्यवर्ती स्तंभ व पाया आहे. तेथे, या दोन नद्या पवित्रस्थान आणि सैन्य या दोघांच्या विखुरले जाण्याच्या आणि तुडविले जाण्याच्या "सात काळां"चे प्रतीक आहेत. या दोन नद्या देवाच्या शिक्षेच्या काठीची आपली भूमिका पूर्ण करतात, आणि त्यानंतर त्या पहिल्या देवदूताच्या मिलराइट इतिहासात प्रवाहित होतात, जिथे विल्यम मिलर यांनी आपले पहिले भविष्यवाणीविषयक रत्न शोधून काढले, ते म्हणजे लेवीयविधी सव्वीस मधील "सात काळां"ची रेषा. या दोन नद्या 2520 वर्षांच्या दोन विखुरण्यांचे प्रतिनिधित्व करतात, जे अशशूर आणि बाबेलच्या दोन सिंहाद्वारे पूर्ण करण्यात आले; हेच टायग्रिस आणि युफ्रेटीस यांच्याद्वारे, आणि अर्थातच रिबकाहच्या भाची असलेल्या लेआ आणि राहेल यांच्याद्वारे दर्शविले गेले आहेत, ज्यांचा कराराधिष्ठित विवाह इसहाक चाळीस वर्षांचा असताना झाला, जसे उत्पत्ति 2520 मध्ये नोंदविले आहे.

मिलर यांनी केवळ "सात वेळा" यांचे विखुरणे यहुदाच्या दक्षिण राज्याविरुद्ध प्रस्तुत केले, जे 1844 मध्ये 2300-वर्षीय भविष्यवाणीसह पूर्ण झाले. 1856 मध्ये, "सात वेळा" यांचे "नवे द्राक्षारस" उत्तर राज्यावरही तेच विखुरणे ओळखून देत होते, ज्याचा शेवट 1798 मध्ये झाला. विल्यम मिलर यांच्या पहिल्या भविष्यसूचक शोधाप्रमाणे, युफ्रेटीस नदीचे पाणी पहिल्या देवदूताच्या इतिहासात अल्फा सिद्धांत म्हणून प्रकट झाले. उलई नदीचे पाणी तिसऱ्या देवदूतासह प्रकट झाले. मिलर यांचा अल्फा शोध म्हणजे उलई नदीद्वारे दर्शविलेले सात वेळा होते, आणि हिराम एडसन यांचा ओमेगा शोध म्हणजे हिदेकेल नदीद्वारे दर्शविलेले सात वेळा होते.

2520 हे त्या कालखंडाचे प्रतिनिधित्व करते, जो प्रत्येक राज्यासाठी समान आहे, परंतु ज्याची सुरुवात आणि समाप्ती यांमध्ये छेचाळीस वर्षांचे अंतर आहे. 1798 हे समाप्तीच्या काळाचे चिन्ह आहे आणि प्रकटीकरण चौदा मधील पहिल्या देवदूताच्या आगमनाचेही. 1798 हे अशशूरच्या सिंहाद्वारे उत्तरेकडील राज्यावर आलेल्या 2520 वर्षांच्या विखुरणुकीच्या परिपूर्तीचे समयचिन्ह आहे. 1844 हे दक्षिणेकडील राज्यावर आलेल्या "सात वेळा" यांच्या परिपूर्तीचे

समयचिन्ह आहे आणि त्याचे प्रतिनिधित्व बाबेलच्या सिंहाद्वारे केले जाते. त्या दोन नद्या पहिल्या आणि दुसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांच्या इतिहासासाठी आरंभ आणि समाप्ती दर्शविणाऱ्या सीमाचिन्हांसारख्या आहेत; हा इतिहास 22 ऑक्टोबर 1844 रोजी तिसऱ्याच्या आगमनाने समाप्त झाला, जेव्हा प्रतिरूपात्मक प्रायश्चित्तदिनी सातवा कर्णा आणि जुबिलीचा कर्णा हे दोन्हीही फुंकले गेले.

मग सातव्या महिन्याच्या दहाव्या दिवशी तू जुबिलीच्या तुरईचा नाद करवशील; प्रायश्चित्ताच्या दिवशी तुम्ही आपल्या सर्व देशभर तुरईचा नाद कराल. लेवीय 25:9.

सातव्या तुरईचा नाद हा ख्रिस्ताने आपल्या दैवीत्वाचे मानवतेशी एकत्रीकरण करण्याच्या कार्याचे प्रतीक आहे, आणि तो उलई नदीच्या दर्शनातील 2300 वर्षांनी दर्शविला जातो; तसेच जुबिलीच्या तुरईचा नाद हा त्या भूमीच्या कराराचे प्रतीक आहे, जो मोडला गेला आणि देवाच्या लोकांवर आला—ज्याला दानिएलने मोशेचा शाप आणि शपथ असे म्हटले, आणि ज्याला मोशेने “देवाच्या कराराचा वाद” असे म्हटले.

होय, सर्व इस्राएलाने तुझ्या व्यवस्थेचे उल्लंघन केले आहे; ते वळून गेले, जेणेकरून त्यांनी तुझ्या वाणीचे पालन केले नाही; म्हणून शाप आमच्यावर ओतला गेला आहे, आणि देवाचा सेवक मोशे याच्या व्यवस्थेत लिहिलेली शपथही; कारण आम्ही त्याच्या विरुद्ध पाप केले आहे. दानिएल 9:11.

“मोशेच्या नियमशास्त्रात” लिहिलेला “शाप” आणि “शपथ” म्हणजे लेवीयविधी अध्याय सव्वीस मधील “सात वेळा” होय. “शपथ” असा अनुवाद केलेला शब्द हाच तोच हिब्रू शब्द आहे, ज्याचा लेवीयविधीत “सात वेळा” असा अनुवाद केलेला आहे. अध्याय पंचवीसमधील कराराची शपथ मोडल्याबद्दलचा शाप अध्याय सव्वीसमध्ये मांडलेला आहे, जिथे मोशे त्या शापाची ओळख “कराराचा वाद” अशी करून देतो.

मग मीही तुमच्याविरुद्ध प्रतिकूल रीतीने वागीन, आणि तुमच्या पापांकरिता तुम्हांला अजून सातपटीने शिक्षा करीन. आणि मी तुमच्यावर तलवार आणीन, जी माझ्या कराराच्या वादाचा सूड उगवील; आणि जेव्हा तुम्ही तुमच्या नगरांमध्ये एकत्र जमाल, तेव्हा मी तुमच्यामध्ये महामारी पाठवीन; आणि तुम्ही शत्रूच्या हाती सोपविले जाल. लेवीय 26:24, 25.

इ.स.पू. ७२३ मध्ये परमेश्वराने अशूरच्या सिंहाची तलवार उत्तरेकडील राज्यावर आणली, जेणेकरून त्यांना “शिक्षा” देत “शत्रूच्या हाती” सोपविले जावे. त्यानंतर छेचाळीस वर्षांनी, इ.स.पू. ६७७ मध्ये, दक्षिणेकडील राज्यावर मोशेच्या शापाचा अनुभव आला. मोशेचा शाप म्हणजे कराराचा वाद होय. त्या छेचाळीस वर्षांच्या काळात मेसोपोटेमियातील सिंहांचा उपयोग देवाने सैन्य काढून टाकण्यासाठी व तुडवून टाकण्यासाठी केला. त्या छेचाळीस वर्षांच्या कालखंडाच्या शेवटी नबुखदनेस्सरने पवित्रस्थानाचा नाश केला. दानियेल आठव्या तेराव्या वचनातील दानियेलच्या प्रश्नातील सैन्य हे आपल्या शत्रूच्या दास्यात छेचाळीस वर्षे ठेवले गेले; आणि त्या कालखंडाचा शेवट पवित्रस्थानाच्या विनाशाने झाला, जे तेराव्या वचनात तुडवून टाकले जाणाऱ्या दुसऱ्या विषयांपैकी एक होते. जेव्हा त्या नद्या अनुक्रमे १७९८ आणि १८४४ पर्यंत पोहोचल्या, तेव्हा एक सैन्य मंदिर म्हणून एकत्र केले गेले होते; कारण सैन्य हे एक देह आहे, आणि देह हे मंदिर आहे. त्या कालखंडाच्या शेवटी त्या छेचाळीस वर्षांत उभारलेले मंदिर दैवीत्व आणि मानवत्व यांच्या विवाहात स्वर्गीय मंदिराशी एकरूप होणार होते. विवाह हा दोन मंदिरांमधील संबंध आहे, आणि देव जे एकत्र जोडतो ते वेगळे नसावे.

टायग्रिसचे पाणी 1798 पर्यंत आले आणि युफ्रेटीसचे पाणी 1844 पर्यंत आले. तिसऱ्या देवदूताच्या आगमनाच्या अगदी आधी दुसरा देवदूत आला, आणि त्यानंतर 12-17 ऑगस्ट, 1844 रोजी न्यू हॅम्पशायरमधील एक्सेटर येथील कॅम्प मीटिंगमध्ये मध्यरात्रीच्या आक्रोशाचा संदेश ओतला गेला. “Exeter” याचा अर्थ “जलदुर्ग” असा होतो, आणि त्या कॅम्प मीटिंगमध्ये मॅसेच्युसेट्समधील वॉटरटाउन येथील एका गटाने उभारलेल्या वेगळ्या तंबूमध्ये एक बनावट सभा भरविण्यात आली होती. सिस्टर व्हाइट यांच्या म्हणण्यानुसार, एदेनमध्ये उगम पावलेली ती पाण्ये संयुक्त संस्थानांच्या पूर्व किनारपट्टीवर “भरतीच्या महालाटेसारखी” विखुरली जाण्याच्या बेतात होती. त्या महालाटेस कारणीभूत ठरलेला भूकंप एदेनच्या बागेत झाला, जेव्हा सैतानाने मानवजातीवर विजय मिळविला, आणि त्यामुळे एदेनमध्ये असा भूकंपीय उलथापालथ घडली की तिच्या लाटा मिलेराइट इतिहासातील मध्यरात्रीच्या आक्रोशापर्यंत

पोहोचल्या. ती महालाट एकशे चव्वेचाळीस हजारांच्या इतिहासात मध्यरात्रीच्या आक्रोशात ओसंडून येते, आणि आदामाच्या पापाच्या भूकंपापासून सुरू झालेली ती लाट प्रकटीकरण अध्याय अकरातील रविवारीच्या कायद्याच्या भूकंपापर्यंत पोहोचते.

ख्रिस्ताचा आवाज हा पुष्कळ जलांचा आवाज आहे, आणि ही जलराशी एकत्र येऊन उत्तर पावसाचा संदेश बनविते. यशया आणि त्याचा पुत्र शिअरयाशूब हे सातव्या अध्यायाच्या तिसऱ्या वचनात वरच्या नळवाहिनीजवळील तलावाजवळ उभे आहेत, आणि तेथे ते एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शिक्कामोर्तब होण्याच्या काळात उत्तर पावसाचा संदेश सादर करीत आहेत. तेथे मूर्ख व दुष्ट राजा आहाज याच्याविरुद्ध यशयाची घोषणा अशी आहे की, परमेश्वर आहाजावर अशूरच्या जलांना, म्हणजे राजा सन्हेरीबाला, पाठवील; आणि त्याचे पाणी मानेपर्यंत वाढेल.

परमेश्वर पुन्हा माझ्याशी बोलला व म्हणाला, “हा लोक शिलोहाचे संथपणे वाहणारे पाणी नाकारतो, आणि रेजीन व रमल्याचा पुत्र यांच्यामध्ये आनंद मानतो; म्हणून पाहा, प्रभु त्यांच्या विरुद्ध नदीचे पाणी—प्रबळ व विपुल—म्हणजे अशूराचा राजा आणि त्याचे सर्व वैभव—आणत आहे; आणि तो आपल्या सर्व पात्रांवरून वर येईल, व आपल्या सर्व काठांवरून वाहून जाईल; तो यहूदामधून जाईल; तो पूर येऊन ओसंडून वाहील; तो मानेपर्यंत पोहोचेल; आणि त्याच्या पंखांचा विस्तार, हे इम्मानुएल, तुझ्या देशाची रुंदी पूर्णपणे व्यापून टाकील.” यशया 8:5-8.

अहाजाने परमेश्वराकडून ‘पाठविलेल्या’ पाण्याला नकार दिला, म्हणून परमेश्वराने अहाजाकडे अशूरची पाण्ये ‘पाठविली’. अहाज “रेझीन आणि रमल्याच्या मुलाच्या” संघसंधीमध्ये “आनंदित” झाला. अहाज रेझीन आणि रमल्याचा मुलगा यांच्याद्वारे दर्शविलेल्या बनावट उत्तरकालीन पावसाच्या संदेशात “आनंदित होतो”.

रेजीन आणि रमल्याचा पुत्र, जो उत्तरेकडील राज्याचा राजा पेकह आहे, हे यशया आणि त्याचा पुत्र यांची एक बनावट प्रतिकृती दर्शवितात. मूर्ख व दुष्ट राजा आहाज इस्राएलच्या उत्तरेकडील दहा वंशांद्वारे आणि सिरियाद्वारे दर्शविलेल्या त्या संघटनेत “आनंद मानतो”; हे रविवारच्या कायद्याच्या वेळी चर्च आणि राज्य यांच्यातील बेकायदेशीर संबंधाचे प्रतिरूप आहे. आहाज आनंद मानतो, कारण लज्जा आणि आनंद या त्या दोन परस्परविरुद्ध भावना आहेत, ज्यांचा उपयोग प्रेरणेने उत्तरवर्षावावरील वादात प्रतिनिधित्व केलेल्यांना उद्देशून केला आहे. जेव्हा यिर्मयाने ते छोटे पुस्तक खाल्ले, तेव्हा ते त्याच्या हृदयाचा आनंद व हर्ष होते, आणि योएल आम्हाला कळवितो की देवाच्या लोकांना कधीही लज्जित व्हावे लागणार नाही. आहाज, एक लाओदीकेयी म्हणून, आंधळा आहे; म्हणून तो खोट्या जलसंदेशात आनंद मानत आहे आणि यशयाचा खरा जलसंदेश नाकारत आहे. उत्तरेकडील राजाच्या पुराद्वारे दर्शविलेल्या बनावट उत्तरवर्षावाच्या संदेशावर विश्वास ठेवत असल्याबद्दल त्याने लज्जित व्हायला हवे; परंतु त्याने शिलोहाचा संदेश नाकारला आहे.

यशया आठमधील शिलोहाचा संदेश हा उत्तरकालीन पावसाचा संदेश आहे. शिलोहाचा तलाव नवीन करारात सिलोआमचा तलाव म्हणून ओळखला जातो. हिब्रू किंवा ग्रीक भाषेत त्याचा अर्थ “पाठवलेला” असा होतो. ख्रिस्ताने निघून जाणे हितकारक होते, जेणेकरून तो पवित्र आत्म्यास “पाठवू” शकेल. यशया व आहाज शिलोहाच्या तलावाजवळ आहेत, आणि परीक्षा या गोष्टीवर आधारित आहे की, यशया व त्याचा पुत्र यांच्याद्वारे दर्शविलेल्या शिलोहाच्या तलावावर विश्वास ठेवायचा, की रजीन व रमल्याच्या पुत्रावर विश्वास ठेवायचा? आहाज दोन पाण्यांपैकी एकाची निवड करीत आहे—शिलोहाचे पाणी की अशूरच्या राजाचे पाणी. आहाजाने रजीन व रमल्याच्या पुत्राद्वारे दर्शविलेल्या संधीमध्ये व संदेशामध्ये आनंद मानला, आणि म्हणूनच त्याने आपल्या न्यायसमयी हळुवार वाहणाऱ्या पाण्याऐवजी उजाडपणाचा महापूर प्राप्त केला. त्याचा न्याय हा रविवारच्या कायद्याचे प्रतिनिधित्व करतो, जेव्हा उत्तरेकडील राजा महापुरासारखा संपूर्ण जगावरून वाहून जातो. तो रविवारच्या कायद्यापासून पुढे तसे करतो, जेव्हा मध्यरात्रीच्या आक्रोशाचा महापूरही जगभर पसरत असतो.

आहाज दहा उत्तरेकडील वंशांच्या आणि सिरियाच्या संधीमध्ये आनंद मानतो, आणि अशा प्रकारे देवाच्या वचनामध्ये आढळणाऱ्या प्रत्येक बेकायदेशीर संधीद्वारे दर्शविलेल्या, मंडळी व राज्य यांना एकत्र आणणाऱ्या संदेशातही आनंद

मानतो. यशया फिलाडेल्फियाई व्यक्तीचे प्रतिनिधित्व करतो आणि आहाज लाओदिकी व्यक्तीचे. जेव्हा ख्रिस्त शिलोहाच्या तळ्यावर असलेल्या एका आंधळ्या मनुष्याला, म्हणजेच एका लाओदिकी व्यक्तीस, बरे करतो, तेव्हा तो यशयाच्या साक्षीला स्वतःच्या साक्षीशी जोडतो.

आणि येशू जात असता, त्याने जन्मापासून आंधळा असलेला एक मनुष्य पाहिला. तेव्हा त्याच्या शिष्यांनी त्याला विचारले, “गुरुजी, हा मनुष्य जन्मतः आंधळा जन्मावा म्हणून पाप कोणी केले, ह्याने की ह्याच्या पालकांनी?”

येशूने उत्तर दिले, “ना ह्या मनुष्याने पाप केले आहे, ना त्याच्या आईवडिलांनी; परंतु देवाची कृत्ये त्याच्यामध्ये प्रकट व्हावीत म्हणून हे झाले आहे. ज्याने मला पाठविले, त्याची कृत्ये दिवस आहे तोवर मला करावयाची आहेत; रात्र येत आहे, जेव्हा कोणीही कार्य करू शकणार नाही. जोवर मी जगात आहे, तोवर मी जगाचा प्रकाश आहे.” हे बोलून त्याने जमिनीवर थुंकले, त्या थुंकीचा चिखल केला, आणि तो चिखल आंधळ्या मनुष्याच्या डोळ्यांवर लावला, आणि त्याला म्हणाला, “जा, शिलोहामाच्या तळ्यात धुऊन ये.” (शिलोहामाचा अर्थ ‘पाठविलेला’ असा होतो.) म्हणून तो गेला, धुतला, आणि दृष्टी प्राप्त करून परत आला.

म्हणून शेजारी, आणि ज्यांनी यापूर्वी त्याला आंधळा असल्याचे पाहिले होते, ते म्हणाले, “हा तोच नाही काय, जो बसून भीक मागत असे?” काही म्हणाले, “हाच तो आहे”; इतर म्हणाले, “तो त्याच्यासारखा आहे”; पण तो म्हणाला, “मीच तो आहे.” तेव्हा त्यांनी त्याला म्हटले, “तुझे डोळे कसे उघडले गेले?”

त्याने उत्तर देऊन म्हटले, ज्याला येशू म्हणतात त्या मनुष्याने मातीचा चिखल करून माझ्या डोळ्यांवर लावला, आणि मला सांगितले, शिलोहाच्या तळ्याकडे जा आणि धुऊन ये; मग मी जाऊन धुतले, आणि मला दृष्टी प्राप्त झाली. योहान 9:1-11.

आंधळा मनुष्य तसेच मूर्ख व दुष्ट राजा आहाज यांची परीक्षा या गोष्टीवर घेतली जाते की त्यांनी आपला विश्वास शिलोहाच्या तळ्यात ठेवावा की अशूरच्या महापुरात. आंधळ्या मनुष्याला ठाऊक आहे की तो आंधळा आहे, परंतु आहाज धनवान आहे, संपत्तीत वृद्धिंगत झालेला आहे, आणि त्याला कशाचीही गरज नाही. आहाज उत्तरवृष्टीच्या तळ्याजवळील मूर्ख कुमारिका आहे, आणि आंधळा मनुष्य शहाणी कुमारिका आहे. जे पाणी पाठविण्यात आले आहे, किंवा अशूरकडून पाठविण्यात आलेले पाणी, हीच परीक्षा आहे.

तळे म्हणजे जिथे पाणी एकत्र साचते; आणि भविष्यवाणीच्या अर्थाने तळे म्हणजे जिथे ख्रिस्ताच्या वाणीचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या सर्व “पाण्यांचे” विविध प्रवाह, नद्या, ओढे, समुद्रे, महासागर, सरोवरे, पाऊस आणि दव एकत्र गोळा होतात. उत्तर पावसाचे तळे वरच्या तळ्यातून वाहणाऱ्या पाण्याने तयार होते. तळे हे परीक्षेच्या संदर्भात उत्तर पावसाच्या संदेशाचे प्रतिनिधित्व करते. आहाजाने हळुवार वाहणारे पाणी नाकारले, पण आंधळा मनुष्य तळ्याशी संबंधित संदेशास आज्ञाधारक होता. येशूने आपल्या दैवीत्वातील काही भाग, “थुंकी” या प्रतीकाने दर्शविलेला, घेतला आणि त्यास मातीबरोबर एकत्र केले; हे त्या दैवीत्व व मानवत्वाच्या संयोगाचे प्रतिनिधित्व करते, जो ख्रिस्ताद्वारे परमपवित्र स्थानी पूर्ण केला जातो.

ख्रिस्ताने जमिनीवर थुंकले आणि आपल्या थुंकीपासून माती तयार केली. दैवीत्व आणि मानवत्व यांच्या संयोगाचा संदेश वापरून त्याने त्या आंधळ्या मनुष्याच्या डोळ्यांना अभिषिक्त केले. दैवीत्व आणि मानवत्व यांच्या संयोगाने दर्शविला जाणारा संदेश हा 1888 चा संदेश आहे, आणि तो मनुष्याला लाओदिकेयाच्या स्थितीतून फिलाडेल्फियाच्या स्थितीकडे रूपांतरित करण्यासाठी नियुक्त आहे. परंतु त्या संदेशासाठी मानवी सहभाग आवश्यक आहे. त्यांनी त्या कुंडाकडे जाऊन नंतर धुवून घ्यावे.

सर्वांनी पाप केले आहे आणि देवाच्या गौरवापासून उणे पडले आहेत, परंतु येशूने असे म्हटले की त्या आंधळ्या मनुष्याने व त्याच्या आईवडिलांनी पाप केले नव्हते. येशू त्या आंधळ्या मनुष्याच्या अवस्थेवरून दोषारोपाचा प्रश्न दूर करित आहे, आणि त्याची ओळख अशा मनुष्याप्रमाणे करून देत आहे की जो प्रभूचे गौरव करण्यासाठी उभा करण्यात आला होता; आणि बायबलमधील भविष्यवाणीत जो भविष्यसूचक मनुष्य “देवाची कृत्ये प्रकट व्हावीत” या

हेतूसाठी उभा केला जातो, तो म्हणजे ध्वजचिन्ह, जे लाओदीकियाहून फिलाडेल्फियाकडे संक्रमण केलेल्या पुरुष व स्त्रिया यांच्यापासून बनलेले आहे. ध्वजचिन्ह हे ते स्थान आहे जिथे देवाची कृत्ये प्रकट होतात, कारण त्याचे कार्य दैवीत्व मानवत्वाशी एकत्र करणे हे होते (ज्याचे प्रतीक मातीच्या लेपाने दर्शविले आहे), आणि त्या कार्याची स्मृतिचिन्हे ते आहेत ज्यांनी केवळ लाओदीकियाचा संदेश ऐकला एवढेच नव्हे, तर ज्यांनी त्या संदेशातील निर्देशाचे पालनही केले. त्या आंधळ्या मनुष्यासाठी निर्देश असा होता की जाऊन धुऊन यावे. एकदा तो पाहू लागला, तेव्हा देवाचे गौरव करण्याचा प्रयत्न त्याला करण्याची गरज उरली नाही; त्याच्या भोवतालच्या परिस्थितींनीच ते घडवून आणले.

ते ख्रिस्ताच्या आगमनाने आरंभ झाले, आणि त्यानंतर ख्रिस्ताच्या कार्याने. मनुष्याशी संबंधित स्वर्गीय पवित्रस्थानातील ख्रिस्ताचे अंतिम कार्य म्हणजे एखाद्या मनुष्याचे रूपांतर मृत, कोरड्या हाडांच्या दरीतून, किंवा रस्त्यांवर मृत पडलेल्या अवस्थेतून, किंवा पूर्णतः आंधळ्या अवस्थेतून करणे होय. त्याचे अंतिम कार्य म्हणजे आपल्या लोकांना आपल्या प्रतिमेत पुन्हा निर्माण करणे; आणि हेच ते कार्य आहे, जेव्हा त्याने जमिनीच्या धुळीतून आदामाची निर्मिती केली आणि मग त्याच्यात जीवनाचा श्वास फुंकला. अंतिम कार्य हेच पहिले कार्य आहे; कारण प्रथम त्याने माती घडविली आणि नंतर त्या मातीला आपल्या आत्म्याच्या जीवनाने अभिषिक्त केले. आदामाबरोबर आत्मा हा त्याचा श्वास होता; आंधळ्या मनुष्याबरोबर ते पाणी होते. यहेज्केलच्या मृत हाडांच्या दरीत ते एकत्र करणारा असा संदेश होता, ज्याने देह निर्माण केला. त्यानंतर चार वाऱ्यांचा एक संदेश त्या देहावर फुंकला गेला, आणि मग तो एक प्रबळ सैन्य म्हणून उभा राहिला.

अंध मनुष्य अद्याप अंधच असताना, येशूने त्याला पाहिले आणि मग त्याच्याजवळ गेला. त्याचे शिष्यांनी उपस्थित केलेल्या एका प्रश्नाच्या संदर्भात तो त्या अंध मनुष्याजवळ जातो, आणि अशा प्रकारे त्या दृष्टांतासाठी योग्य भविष्यसूचक पार्श्वभूमी स्थापन करतो. “देवाची कृत्ये” ही बायबलमधील साक्षींच्या अनेक विविध रेषांवरील एक भविष्यसूचक प्रतीक आहे. शास्त्रवचनांमधील “देवाची कृत्ये” यांचे प्रत्येक प्रगटीकरण उत्तरवृष्टीच्या काळात पूर्ण होते. येशू या कथेला अंतिम संदेशाच्या दृष्टीने संदर्भित करीत आहे, जसा अंतिम संदेश मलाखीच्या शेवटच्या वचनांमध्ये एलियाच्या रूपाने दर्शविला आहे.

आई-वडील आणि आंधळे मूल यांना पापी म्हणून दोषी ठरविलेले नाही, कारण हा देवाच्या अद्भुत कार्याचा काळ आहे; आणि त्या काळात आई-वडिलांची हृदये आणि मुलांची हृदये प्रस्तुत विषय पाहण्यासाठी वळविली जातात. तो विषय असा आहे—आंधळा लाओदिकीया मनुष्य अभिषिक्त फिलाडेल्फिया मनुष्यात परिवर्तित झाला आहे की नाही. हाच तो विषय आहे जो उत्तरवर्षावाच्या काळात आई-वडील आणि मूल यांच्यासमोर उभा राहतो, कारण तो न्यायाचाही काळ आहे. आणि न्यायाचा काळ अब्राहामाच्या कराराच्या भविष्यवाणीप्रमाणे तिसऱ्या व चौथ्या पिढीत पूर्ण केला जातो. आंधळा मनुष्य ही शेवटची व चौथी पिढी आहे, आणि त्याचे आई-वडील तिसरी आहेत. त्या काळात एलियाचा संदेश कुटुंबांना अशा परिस्थितींमध्ये आणतो की त्यांना शिलोहाच्या कुंडाच्या संदेशाचा स्वीकार करावा किंवा त्यास नकार द्यावा, अशी सक्ती होते. मूर्ख आणि दुष्ट राजा आहाजाने त्या कुंडाचा संदेश नाकारला, परंतु आंधळ्या मनुष्याने तो स्वीकारला. मलाखीतील एलियाचा संदेश परमेश्वराच्या महान व भयप्रद दिवसापूर्वीच्या शापाच्या संदर्भात मांडलेला आहे.

येशूने आपण विचाराधीन ठेवत असलेली परिस्थिती जशी आयोजित केली, तसेच त्या चमत्काराच्या उद्देशाच्या आपल्या सारांशात त्याने हेही समाविष्ट केले की त्याला तेव्हा कार्य करणे आवश्यक आहे, कारण असा काळ येईल की जेव्हा कोणीही कार्य करू शकणार नाही. त्याने ज्याचा उल्लेख केला ते कार्य दिवसप्रकाशात घडते, आणि कार्याचा अंत रात्रीने दर्शविला आहे. त्याचा हा उल्लेख कृपाकालाच्या समाप्तीकडे आहे.

जेव्हा तो आपले न्यायाचे कार्य पूर्ण करतो, तेव्हा तो आपली याजकीय वस्त्रे उतरवून सूडाची वस्त्रे परिधान करतो. हरवलेल्यांना तारण पावलेल्यांपासून वेगळे करण्याचे ते कार्य जेव्हा तो पूर्ण करतो, तेव्हा तारणाचे कार्य समाप्त होते. कृपाकाल संपतो, आणि आता अशी रात्र येते की ज्या वेळी कोणीही काम करू शकत नाही. ख्रिस्ताचा संदेश हा केवळ आंधळ्या मनुष्यासाठीचा लाओदिकीयेचा संदेश नव्हता, तर तो कृपाकालाच्या समाप्तीची निकटता या संदर्भात

स्थापित केलेला एलियाचा संदेश होता, जो आत्म्यांच्या तारणासाठी कार्य करण्याची ख्रिस्ताची पवित्र प्रेरणा आहे.

प्रथम ख्रिस्त त्या आंधळ्या मनुष्याजवळ गेला, नंतर त्याने लेप तयार करून लावला, आणि मग त्या आंधळ्या मनुष्याने स्वतःसाठी करावयाच्या कार्याविषयी त्याला सूचना दिल्या; आणि तितकेच महत्त्वाचे म्हणजे, तो ते कार्य हाती घेतो तसे त्याची दृष्टी पुनर्स्थापित होते. एकदा त्याला दृष्टी प्राप्त झाली की, तो आंधळ्या लाओदिकीया-स्थितीतून फिलादेल्फिया-स्थितीत परिवर्तित झाला असतो. त्या दोन मंडळ्यांच्या परिवर्तनाचा कालावधी आरंभी १८५६ पासून १८६३ पर्यंत पूर्ण झाला.

तो कालखंड गहू व तण यांची वेगळीकरण प्रक्रिया, तसेच त्यानंतर ध्वजचिन्हाप्रमाणे उंच उभारले जाणाऱ्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या अंतिम शिककामोर्तबाचे प्रतिनिधित्व करतो. अंध मनुष्याने—एकदा तो लाओदिकीयेकरातून फिलादेल्फियेकर झाला—तत्क्षणीच सार्वजनिक लक्षाचे केंद्रस्थान प्राप्त केले. अंध मनुष्य म्हणजेच ते एक लाख चव्वेचाळीस हजार, आणि दुष्ट व मूर्ख राजा आहाज हे ते पूर्वीचे करारबद्ध लोक आहेत, ज्यांना प्रभूच्या मुखातून बाहेर टाकण्यात येते. इतिहासातील याच बिंदूवर, येशू आपल्या थुंकीचा उपयोग करून आपल्या नव्या करारातील लोकांना अभिषिक्त करीत आहे, किंवा आपल्या मुखातून जुन्या करारातील लोकांना थुंकून बाहेर टाकीत आहे.

पुढील लेखात आपण या विचारांचा पुढे विचार करीत राहू.

“येणारे संकट”

“अचूक अचूकतेने अनंत परमेश्वर सर्व राष्ट्रांचा हिशोब ठेवतो. पश्चात्तापाच्या आवाहनांसह त्याची दया अर्पण केली जात असताना हा हिशोब खुला राहिल; परंतु देवाने निश्चित केलेली एक ठराविक मर्यादा गाठली गेली की, त्याच्या क्रोधाची सेवा सुरू होते. तेव्हा हा हिशोब बंद केला जातो; दैवी सहनशीलता संपते; त्यांच्या वतीने दयेची याचना पुन्हा केली जात नाही.”

“संदेष्ट्याच्या दृष्टिसमोर, युगानुयुगे पुढे पाहताना, आमचा काळ उपस्थित करण्यात आला होता. या युगातील राष्ट्रे अभूतपूर्व कृपादानांची लाभार्थी ठरली आहेत. स्वर्गातील श्रेष्ठतम आशीर्वाद त्यांना देण्यात आले आहेत; परंतु वाढता अभिमान, लोभ, मूर्तिपूजा, देवाविषयी तुच्छता आणि नीच कृतघ्नता, हे त्यांच्या विरुद्ध लिहिले गेले आहेत. ते देवाबरोबर आपला हिशोब झपाट्याने बंद करीत आहेत.”

“ते दिवस झपाट्याने जवळ येत आहेत, जेव्हा धार्मिक जगतात महान गोंधळ आणि संभ्रम निर्माण होईल. देव अनेक असतील आणि प्रभु अनेक असतील; प्रत्येक प्रकारच्या शिकवणीचा वारा वाहत राहिल; आणि सैतान, देवदूताच्या वस्त्रांनी परिधान करून, शक्य असेल तर, अगदी निवडलेल्या लोकांनाही फसविल.”

“खऱ्या भक्तीभाव व पावित्र्य यांच्यावर सर्वत्र उधळला जाणारा तिरस्कार, ज्यांचे देवाशी जिवंत नाते नाही अशा लोकांना त्याच्या नियमशास्त्राविषयीचा आदर गमावण्यास प्रवृत्त करतो. आणि दैवी नियमशास्त्राविषयीचा अनादर अधिक स्पष्टपणे प्रकट होत जातो तसतशी त्याचे पालन करणारे आणि जग, तसेच जगावर प्रेम करणारी मंडळी यांच्यामधील भेदरेषा अधिक ठळक होत जाईल. देवाच्या आज्ञांवरील प्रेम एका वर्गात वाढत जाते, जसे दुसऱ्या वर्गात त्यांच्याविषयीची तुच्छता वाढत जाते.”

“महान ‘मी आहे’ आपल्या नियमशास्त्राचे समर्थन करीत आहे. तो त्या लोकांशी बोलत आहे जे वादळांत, पुरांत, प्रचंड तुफानांत, भूकंपांत, जमिनीवरील आणि समुद्रावरील संकटांत ते निष्फळ ठरवितात. आता त्याच्या लोकांनी स्वतःला तत्त्वनिष्ठ असल्याचे दाखविण्याची वेळ आहे.”

“आपण महान आणि गंभीर घटनांच्या उंबरठ्यावर उभे आहोत. प्रभु दाराशी आहे. ऑलिव्ह पर्वतावर तारणकर्त्याने या महान घटनेपूर्वी घडणाऱ्या प्रसंगांचे वर्णन केले: ‘तुम्ही युद्धांविषयी आणि युद्धांच्या अफवांविषयी ऐकाल,’ तो म्हणाला. ‘राष्ट्र राष्ट्रविरुद्ध उठेल, आणि राज्य राज्याविरुद्ध; आणि विविध ठिकाणी दुष्काळ, महामारी आणि भूकंप होतील. हे सर्व क्लेशांच्या प्रारंभाचे आहेत.’ या भविष्यवाण्यांची यरुशलेमच्या विनाशाच्या

वेळी आंशिक पूर्तता झाली, तरी त्यांचा अधिक थेट उपयोग शेवटच्या दिवसांशी संबंधित आहे.”

“योहान आणि इतर संदेष्टे हेही ख्रिस्ताच्या आगमनाची चिन्हे म्हणून घडणाऱ्या त्या भयंकर दृश्यांचे साक्षीदार होते. त्यांनी युद्धासाठी सैन्ये जमविली जात असल्याचे, आणि भयाने मनुष्यांची हृदये खचून जात असल्याचे पाहिले. त्यांनी पृथ्वी आपल्या स्थानावरून हलविली जात असल्याचे, पर्वत समुद्राच्या मध्यभागी फेकले जात असल्याचे, त्याच्या लाटा गर्जत व खवळलेल्या असल्याचे, आणि त्यांच्या उफाळ्यामुळे पर्वत थरथरत असल्याचे पाहिले. त्यांनी देवाच्या क्रोधाची पात्रे उघडली जात असल्याचे, आणि पृथ्वीच्या रहिवाशांवर महामारी, दुष्काळ, आणि मृत्यू येत असल्याचे पाहिले.”

“देवाचा आवर घालणारा आत्मा आधीच जगातून काढून घेतला जात आहे. आणि चक्रीवादळे, प्रचंड वादळे, समुद्र व भूमीवरील आपत्ती, एकामागून एक त्वरेने येत आहेत. विज्ञान हे सर्व समजावून सांगण्याचा प्रयत्न करीत आहे. आपल्या सभोवती दाटून येणारी चिन्हे, जी देवपुत्राच्या निकट आगमनाची सूचना देत आहेत, ती खरी कारणे सोडून इतर कोणत्याही कारणांना श्रेय दिली जातात. देवाचे सेवक मुद्रांकित होईपर्यंत चार वाऱ्यांना वाहू न देण्यासाठी आवर घालणारे प्रहरी देवदूत मनुष्यांना दिसत नाहीत; परंतु जेव्हा देव आपल्या देवदूतांना ते वारे मोकळे सोडण्याची आज्ञा देईल, तेव्हा त्याच्या प्रतिशोधी क्रोधाचे असे दृश्य उभे राहिल की, ज्याचे चित्रण कोणतेही लेखणी करू शकणार नाही.”

“एक संकट अगदी आपल्यावर येऊन ठेपले आहे; परंतु या महान आपत्कालात देवाच्या सेवकांनी स्वतःवर अवलंबून राहू नये. यश्या, येहेज्केल आणि योहान यांना दिलेल्या दर्शनांमध्ये स्वर्गाचा पृथ्वीवर घडणाऱ्या घटनांशी किती निकट संबंध आहे, हे आपण पाहतो. जे त्याच्याशी एकनिष्ठ आहेत त्यांच्याविषयी देवाची काळजी आपण पाहतो. हे जग शासकाशिवाय नाही. येऊ घातलेल्या घटनांचा कार्यक्रम प्रभूच्या हाती आहे. स्वर्गाची महिमा आपल्या मंडळीच्या व्यवहारांबरोबरच राष्ट्रांच्या नियतीलाही आपल्या स्वतःच्या आधीन ठेवते.”

“शेवटच्या दिवसांत काय घडणार आहे हे देवाने प्रकट केले आहे, जेणेकरून त्याचे लोक विरोध आणि क्रोध यांच्या वादळांसमोर ठाम उभे राहण्यास तयार होतील. ज्यांना त्यांच्या पुढील घटनांविषयी इशारा देण्यात आला आहे, त्यांनी येऊ घातलेल्या वादळाची शांतपणे वाट पाहत बसू नये आणि संकटाच्या दिवशी प्रभू आपल्या विश्वासू जनांचे रक्षण करील, असे समजून स्वतःचे सांत्वन करू नये. आपण आपल्या प्रभूची वाट पाहणाऱ्या मनुष्यांसारखे असले पाहिजे—निष्क्रिय अपेक्षेत नव्हे, तर अचल विश्वासाने तत्पर कार्यात. आता आपल्या मनांना क्षुल्लक महत्त्वाच्या गोष्टींमध्ये गुंतून जाऊ देण्याची ही वेळ नाही.”

“जेव्हा मनुष्य झोपलेले असतात, तेव्हा सैतान सक्रियपणे अशी व्यवस्था करीत असतो की प्रभूच्या लोकांना दया किंवा न्याय मिळू नये. रविवारची चळवळ आता अंधारात आपला मार्ग काढीत आहे. नेते खरा मुद्दा लपवीत आहेत, आणि या चळवळीत सामील होणाऱ्यांपैकी अनेकांना स्वतःलाच हे दिसत नाही की अंतःप्रवाह कुठे वाहत आहे. तिची विधाने सौम्य आहेत, आणि वरकरणी ख्रिस्ती वाटतात; परंतु जेव्हा ती बोलेल, तेव्हा ती अजगराचा आत्मा प्रकट करील. धोक्याचा जो इशारा देण्यात आला आहे, तो टाळण्यासाठी आपल्या सामर्थ्यातील सर्व काही करणे हे आपले कर्तव्य आहे. आपण लोकांसमोर प्रत्यक्ष वादग्रस्त प्रश्न मांडला पाहिजे, आणि अशा रीतीने अंतःकरणस्वातंत्र्यावर बंधने आणणाऱ्या उपायांविरोद्ध सर्वात परिणामकारक निषेध नोंदविला पाहिजे. आपण पवित्र शास्त्रांचा शोध घेतला पाहिजे, आणि आपल्या विश्वासाचे कारण सांगण्यास समर्थ असले पाहिजे. संदेष्टा म्हणतो, ‘दुष्ट दुष्टपणे वागतील, आणि दुष्टांपैकी कोणीही समजणार नाही; परंतु ज्ञानी समजतील.’”

“महत्त्वपूर्ण भविष्यकाळ आपल्या समोर आहे. त्यातील परीक्षांना व मोहांना सामोरे जाण्यासाठी, आणि त्यातील कर्तव्ये पार पाडण्यासाठी, महान विश्वास, शक्ती आणि चिकाटी आवश्यक असेल. परंतु आपण गौरवशाली विजय मिळवू शकतो; कारण जागृत राहणारा, प्रार्थना करणारा, विश्वास ठेवणारा एकही जीव शत्रूच्या कपटयुक्त युक्त्यांमध्ये अडकविला जाणार नाही. सर्व स्वर्ग आपल्या कल्याणात हितसंबंध ठेवून आहे, आणि आपल्या बुद्धी व सामर्थ्याची मागणी होण्याची वाट पाहत आहे. प्रत्येक विरोधी प्रभाव, तो उघड असो वा गुप्त, यशस्वीरीत्या प्रतिकार केला जाऊ शकतो, ‘सामर्थ्याने नव्हे, पराक्रमाने नव्हे, तर माझ्या आत्म्याने, असे सेनाधीश परमेश्वर

म्हणतो.' देव आजही, प्राचीन काळाप्रमाणेच, मानवी प्रयत्नांद्वारे कार्य करण्यास, आणि दुर्बल साधनांद्वारे महान गोष्टी साध्य करण्यास तितकाच इच्छुक आहे. आपण संख्येच्या बळावर विजय प्राप्त करणार नाही, तर आत्म्याचे येशूकडे संपूर्ण समर्पण केल्याद्वारे."

"आता, जोपर्यंत कृपा अजूनही टिकून आहे, जोपर्यंत येशू आमच्यासाठी मध्यस्थी करीत आहे, तोपर्यंत आपण अनंतकाळासाठी परिपूर्ण तयारीचे कार्य करू या." Southern Watchman, December 25, 1906.